

Ҳадис дарслари (216-дарс) Қазои ҳожат вақтида гаплашмаслик

Ҳадис
ДАРСЛАРИ

216-ДАРС

Шайх Муҳаммад Содиқ Муҳаммад Юсуф роҳимаҳуллоҳнинг «Ҳадис ва ҳаёт» туркум китоби асосида бериб борилади. Мавзуларнинг тўлиқ матни билан танишиш учун китобнинг ўзига мурожаат қилиш тавсия этилади.

19:00 / 01.02.2023 1772

نَعُوهُ نَعُهُ لَلِ اِيضَرَ دِي عَسِي بَأْنَع
مَلَسَوِ هَيْلَعُهُ لَلِ اِي لَصِي بِنَلِ
نَابِرْضَيِ نَالْجُرْلِ اُجْرُخِي اَلْ اَلِ
اَمِهْتَرُوعُ نَعْنِي فِشَاكَطِي اَعْلِ
لَجَوُّعُهُ لَلِ اِنْفِنَاثِ دَحْتِي
دُوَادُ وُبَا هَاوَرِ اَلْ اَلِ اَلْ اَلِ اَلْ اَلِ

Абу Саъид розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Икки киши қазои ҳожатни ирода қилиб чиқиб, авратларини очиб,

гаплашавермасин. Чунки Аллоҳ аzza ва жалла бундан ғазабга келур», дедилар».

Абу Довуд ривоят қилган.

Бу ҳадиси шарифда хало одобига хилоф нарсалар ҳақида сўз бормоқда. Ҳадиси шарифга биноан, икки киши бир-бирига яқин жойда қазои ҳожат қилмаслиги, авратини очмаслиги ва гаплашмаслиги керак.

Умуман, бировга яқин жойда қазои ҳожат қилиш, авратини очиш ёки қазои ҳожат вақтида гаплашиш ҳеч қайси бандага тўғри келмайдиган иш. Бундай ишни қилиш қанчалик ёмон эканлигини Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васалламнинг «**Чунки Аллоҳ аzza ва жалла бундан ғазабга келур**» деган гапларидан ҳам тушуниб олсак бўлади.

لَا قُرْبَ لَكَ إِلَّا فِي ضَرْبِ رَمْعٍ نَبَا نَع
هُ لَلَا يَلْصُقُ بِنَلَا يَلْعُ لُجْرٌ رَم
مَلَسَ فُلُوبِي وَهُوَ مَلَسَ وَسَوْ هِيَ لَع
هِ لَع دُرِي مَلَفَ هِيَ لَع

Ибн Умар розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам таҳорат ушатаётганларида бир киши яқинларидан ўтаётиб, салом берган эди, алик олмадилар».

Аввалги ҳадислардан Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васалламнинг қазои ҳожат учун одам кўрмайдиган жойга боришларини билиб олган эдик. Уларда бавл қилган вақтларида узоққа кетмас эдилар, деган гап йўқ эди. Шундан мазкур салом берган одам йўловчи бўлиб, билмасдан ўтиб қолган кўринади.

Ҳадисдан таҳорат ушатаётган одамга салом бериб бўлмаслиги, таҳорат ушатаётган одам салом берган одамнинг саломига алик олмаслигини билиб оламиз. Бундан олдинги ҳадисда оддий гапни ҳам гапириб

бўлмаслиги айтилган эди.

Ушбу ҳадиснинг бошқа ривоятида Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам таҳорат ушатиб бўлиб, бориб, таҳорат қилганлар. Сўнгра келиб, салом берган одамга узр айтганлар. «Таҳоратсиз ҳолда Аллоҳ таолонинг исмини зикр қилишни ёқтирмадим», деганлар. Бу эса Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васалламнинг олий ахлоқ эгаси эканликларига ёрқин далилдир. Аслида бундай ҳолатда умуман гапириб бўлмайди.

Уламолар «Фақат ноилож қолганда, ҳалокатга кетаётган кўр одамни огоҳлантиришга ўхшаш ҳолатлардагина қазои ҳожат қилаётган одам гапирса бўлади», деганлар.

«Ҳадис ва ҳаёт» китоби асосида тайёрланди